

Arrest

nr. 152 411 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 december 2013 voor zichzelf, in het raam van een tewerkstelling, en voor zijn zoon, als descendent te laste, een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in. Deze aanvragen werden ingewilligd.

1.2. Via een op 23 oktober 2014 gedateerd schrijven verzocht verweerder verzoeker, nadat was gebleken dat verzoeker sedert juli 2014 een leefloon ontving, om recente bewijzen voor te leggen omtrent zijn bestaansmiddelen en zijn activiteiten in het Rijk. Dit schrijven werd verzoeker op 29 oktober 2014 ter kennis gebracht.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 april 2015 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 14 april 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [C.N.F.], Nationaliteit :Spanje,[...].

+ kind: [C.K.O.] [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De heer [C.N.F.] bekwam het verblijfsrecht als werknemer na voorlegging van een arbeidscontract van onbepaalde duur bij de bvba A.T.A. met ingang van 01.04.2014.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Op 23.10.2014 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis§1,3e lid en/of 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene nam kennis van deze brief op 29.10.2014 en legde aansluitend verschillende documenten voor: een attest opgesteld door het OCMW van Willebroek dd.23.10.2014 waarin wordt gesteld dat meneer sinds 01.07.2014 steun geniet, twee sollicitaties, doorverwijzingsbrief VDAB, attest eerdere in- en uitschrijvingen als werkzoekende bij de VDAB, bewijzen van zijn vorige tewerkstelling bij A.T.A. bvba (arbeidscontracten, loonfiches, verklaring van arbeid in een deeltijdse arbeidsregeling, werkloosheidsbewijs voor inactiviteitsuren), verklaring van betrokkene in verband met een ongeval die zou gebeurd zijn tijdens zijn tewerkstelling, volmacht aan vakbond om zijn zaak te verdedigen voor arbeidsrechtbank (oa. eisen verbrekingsvergoeding, C4), brief vakbond aan fonds voor arbeidsongevallen, raadplegingen ziekenhuis, attesten dokters ivm werkonbekwaamheid meneer, bewijs van arbeidshervatting of werkloosheid in te vullen door werkgever of vakbond (CM ziekenfonds), attest CM: einde van arbeidsongeschiktheid als bedoeld in de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 en verklaring arts ziekenhuis ivm werkonbekwaamheid van zijn echtgenote tijdens haar zwangerschap en inschrijvingsfiche meneer voor Nederlandse lessen (06.10.2014-14.11.2014).

Uit bijkomend onderzoek en nazicht van de RSZ-databank (DOLSYS) op 08.04.2015 blijkt dat betrokkene sinds 09.06.2014 niet meer officieel in dienst is bij de betrokken werkgever. Na die datum blijkt meneer niet meer legaal tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° kon hij nog zes maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze zes maanden overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft evenmin omstandig aangetoond dat hij onder de bepaling zou vallen voorzien in artikel 42 bis,§2, 1 ° van de wet van 15.12.1980 en het verblijfsrecht als werknemer op die basis verder kan uitoefenen.

Daarnaast dient gewezen te worden op het aangetekend schrijven van de CM door de adviserende geneesheer die het einde van de arbeidsongeschiktheid van meneer als bedoeld in de gecoördineerde Wet van 14 juli 1994 attesteert.

Artikel 100 van de ZIV wet (Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen van 14/07/1994) definieert arbeidsongeschiktheid als volgt : arbeidsongeschikt is 'de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of

verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon, van dezelfde stand en met dezelfde opleiding kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepencategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen hebben uit hoofde van zijn beroepsopleiding." Kennelijk heeft de adviserende geneesheer van het ziekenfonds vastgesteld dat meneer niet (langer) aan deze bepalingen voldoet en dat betrokkene voldoende hersteld is.

Wat de attesten van werkonbekwaamheid betreft die worden voorgelegd, dient erop gewezen te worden dat dit bovenstaande vaststelling niet kan weerleggen en dat de huisarts tevens het hervatten van zijn normale activiteiten in het vooruitzicht stelt vanaf 01.01.2015 (indien er zich geen verwickelingen voortdoen).

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet zoals bepaald in artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB en legt twee sollicitaties voor bij de Kringloopwinkel die negatief blijken te zijn op datum van 07.03.2014. Verder wordt een doorverwijzingsbrief van de VDAB dd. 13.12.2013 om Nederlandse lessen te volgen bij het Huis van het Nederlands en een inschrijvingsfiche voor het volgen van Nederlandse lessen voorgelegd. Betrokkene verblijft sinds de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring tot inschrijving dd.09.12.2013 intussen bijna anderhalf jaar in het Rijk, maar verder dan de twee negatieve sollicitatiepogingen in maart 2014 en de korte tewerkstelling bij de vorige werkgever (01.04.2014-09.06.2014) is betrokkene niet gekomen. Betrokkene werd doorverwezen door de VDAB naar het Huis van het Nederlands om zijn tewerkstellingsmogelijkheden te bevorderen en schreef zich in voor Nederlandse lessen die ondertussen afliepen op 14.11.2014. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene die geacht wordt ondertussen voldoende te zijn hersteld om actief op zoek te gaan naar werk een reële kans maakt om te worden aangesteld. Na 09.06.2014 heeft hij niet meer de kans gekregen om nog legaal te werken. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest of toch minstens meer overtuigende resultaten zou moeten kunnen voorleggen.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Het minderjarige kind [K.C.O.] die een aanvraag voor een verklaring van inschrijving indiende als bloedverwant in neerdalende lijn op 09.12.2013 in functie van de heer [C.N.F.] evenmin het verblijf behouden nu een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie die hij heeft vervoegd, met name zijn vader. Overeenkomstig artikel 42ter, §1,1° dient er ook een einde te worden gesteld aan het verblijfsrecht van het kind."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten last van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is in zoverre het werd ingesteld namens het minderjarige kind.

Hij licht zijn standpunt toe als volgt:

“De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt in eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de moeder – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.” (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. X), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. X van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind is dan ook niet ontvankelijk.”

3.2. De Raad merkt op dat het niet betwist is dat het kind van verzoeker, O.C.K., minderjarig is en dit kind zijn gebruikelijke verblijfplaats in België had op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van O.C.K. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. Het minderjarig kind dient dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97). De stelling van de raadvrouw van verzoeker dat verweerder de bestreden beslissingen enkel aan hem heeft betekend doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door verzoeker als wettelijke vertegenwoordiger van O.C.K.

4. Onderzoek van het beroep ingesteld door verzoeker in eigen naam

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Het artikel verwijst naar artikel 40 §4, eerste lid, 1°, dat bepaalt :

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. de motieven moeten draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing en moeten de ingeroepen redenen van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden

De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de werkelijke mogelijkheden van verzoeker.

Verzoeker verkreeg op 11.04.2014 een E-kaart.

Verwerende partij verwijst naar de attesten van werkonbekwaamheid en het feit dat de attesterende geneesheer het hervatten van de normale activiteiten voorstelt vanaf 01.01.2015.

Verwerende partij houdt evenwel geen rekening met het feit dat verzoeker aldus vóór die periode niet actief aan het werk kon zijn (verzoeker brak zijn vinger en diende daarna twee heelkundige ingrepen te ondergaan aan diezelfde vinger, hetgeen blijkt uit de bijgebrachte attesten; aangezien verzoeker handenarbeid verricht, was het quasi onmogelijk voor verzoeker om aan het werk te gaan zolang de gebroken vinger niet volledig geheeld was).

De werkbereidheid van verzoeker dient dus onderzocht te worden vanaf 01.01.2015.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen documenten zou voorleggen waaruit blijkt dat verzoeker een reële kans maakt om te worden aangesteld als werknemer, en dat hij na 09.06.2014 niet meer de kans zou gehad hebben om legaal te werken.

Verwerende partij gaat hier voorbij aan het feit dat verzoeker sowieso arbeidsongeschikt was tot en met 31.12.2014.

Zelfs tijdens zijn periode van arbeidsongeschiktheid is hij blijven solliciteren.

Bovendien heeft hij zich tijdens die periode bijgeschoold en Nederlandse lessen gevolgd.

Het langdurig verblijf van eisende partij (ruim anderhalf jaar) wordt niet betwist door de verwerende partij, doch verwerende partij laat na om deze te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit ook een belangrijk element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij een einde wil stellen aan het verblijf.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met:

- de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- diens leeftijd,*
- gezondheidstoestand,*
- gezinssituatie en economische situatie,*
- sociale en culturele integratie in het Rijk*
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

In casu is het de gezondheidstoestand van verzoeker die ertoe geleid heeft dat verzoeker na het arbeidsongeval tot en met 31.12.2014 niet meer actief aan het werk kon zijn.

Verzoeker is zoals gezegd niet blijven stilzitten in die periode en heeft zijn Nederlands bijgeschaafd.

Bovendien is verzoeker steeds actief naar werk blijven zoeken hetgeen blijkt uit de bijgebrachte stukken. Hij heeft ook zijn actieve medewerking verleend aan het Geïndividualiseerd Project voor Maatschappelijke Integratie dat werd opgesteld met het OCMW van Willebroek op 20.10.2014.

Door hiermee geen rekening te houden, schendt verwerende partij artikel 42bis Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht.”

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien deze niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet gestelde vereisten. In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker op het ogenblik dat verweerder de beslissing nam die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet meer was tewerkgesteld in het Rijk, dat hij niet langer tijdelijk arbeidsongeschikt was, dat er reeds meer dan zes maanden waren verstreken sedert hij onvrijwillig werkloos werd en dat hij niet startte met een beroepsopleiding. Er blijkt derhalve niet dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat verzoeker niet langer kon worden beschouwd als werknemer en dat verzoeker zich ook niet in een van de in artikel 42bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene situaties bevond.

Verzoeker lijkt evenwel te willen voorhouden dat hij nog dient te worden beschouwd als een werkzoekende die een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hij wijst erop dat hij tussen 9 juni 2014, de datum waarop hij een arbeidsongeval had en 31 december 2014 arbeidsongeschikt was en verweerder niet in aanmerking nam dat hij dus gedurende verscheidene maanden niet in de mogelijkheid was om te werken. Uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan echter zonder meer worden afgeleid dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker tijdelijk arbeidsongeschikt was. Verweerder heeft melding gemaakt van het gegeven dat een adviserend geneesheer reeds vaststelde dat verzoeker vanaf 20 augustus 2014 niet langer als arbeidsongeschikt in de zin van artikel 100 van de wet van 14 juli 1994 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering kan worden beschouwd, dat de andere voorgelegde medische attesten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de adviserend geneesheer en dat in ieder geval verzoekers huisarts in een medisch attest een hervatting van zijn normale activiteiten vanaf 1 januari 2015 mogelijk achtte. Hij toont door uiteen te zetten dat hij gedurende een aantal maanden niet kon werken daarnaast niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat hij op anderhalf jaar tijd minder dan drie maanden deeltijds werkte, dat hij werd doorverwezen naar het Huis van het Nederlands om Nederlandse lessen te volgen en dat hij ook nadat hij, na zijn arbeidsongeval, voldoende hersteld was geen nieuwe arbeidsbetrekking vond. Hij maakt met zijn toelichting evenmin aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat indien hij een reële kans op tewerkstelling zou hebben gehad op de Belgische arbeidsmarkt er mocht worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest of in ieder geval meer overtuigende stukken zou moeten kunnen voorleggen inzake een mogelijk nieuwe tewerkstelling.

Waar verzoeker nog opmerkt dat verweerder bij het nemen van de beslissing om een einde te stellen aan zijn verblijf rekening diende te houden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en zijn economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd zag. Verzoeker zelf benadrukt nogmaals dat hij reeds enige tijd in België verbleef, dat hij in het verleden tijdelijk arbeidsongeschikt was, dat hij werk zocht en dat hij zijn kennis van één van de landstalen bijschaafde doch toont hiermee niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht buiten beschouwing liet en dat er redenen waren die verweerder er hadden dienen van te weerhouden om de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt.

Een appreciatiefout wordt niet aangetoond en een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op [een] correcte feitenvinding.

Dat betekent dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft.

Verzoeker begrijpt niet wat verwerende partij allemaal verwacht van hem; verwerende partij heeft alleszins geen begrip voor zijn situatie en houdt geen rekening met zijn situatie.

Verwerende partij stelt dat verzoeker sinds 09.06.2014 niet meer de kans gekregen heeft om legaal te werken en baseert daarop haar beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Het betreft hier een beslissing die de verwerende partij treft over het hoofd heen van de verzoeker die geniet van een verblijfsrecht. Een einde te stellen aan het verblijfsrecht is een ingrijpende beslissing. Bovendien voorziet artikel 42bis, § 2 Vw. specifieke uitzonderingssituaties die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° Vw., ook al is hij niet meer aan de slag als werknemer. Het is de taak van de verwerende partij om zich te laten inlichten en te laten nagaan of verzoeker in aanmerking komt voor de specifieke uitzonderingssituaties in artikel 42bis, § 2, 4° Vw. en of hij de daarin gestelde voorwaarden vervult (zie ook Rvv nr. X d.d. 27.10.2011).

Opnieuw merkt verzoeker op dat de periode van het arbeidsongeval tot en met 31.12.2014 niet in aanmerking kan worden genomen in de beoordeling, nu verzoeker niet in staat was om te werken (met een gebroken vinger !).

Op die manier oordelen omtrent de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong is niet redelijk.

Volgens het Unierecht moet België je een redelijke termijn op het grondgebied laten verblijven, zodat je:

- kennis kan nemen van eventuele werkaanbiedingen die bij je beroepskwalificatie passen en*
- kan solliciteren.*

Het Hof van Justitie oordeelde dat een termijn van zes maanden een redelijke termijn is om werk te zoeken. Maar na het verstrijken van die termijn mag de DVZ je verblijfsrecht niet automatisch beëindigen. Als je kan aantonen dat je nog steeds werk zoekt en een reële kans hebt om werk te vinden, behoud je je verblijfsrecht. Dat is in casu het geval.

Bovendien heeft verzoeker voldoende inspanningen geleverd om geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij.

Overigens verblijft eisende partij reeds anderhalf jaar in België doch verwerende partij legt dit gegeven gewoon naast zich neer door te verwijzen naar de onvoldoende inspanningen die zouden zijn geleverd, quod non.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.”

4.2.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, toen hij vernam dat verzoeker een leefloon ontving, verzoeker heeft uitgenodigd om zijn situatie nader toe toelichten en hem er op heeft gewezen dat indien hij in gebreke zou blijven om bewijzen inzake zijn bestaansmiddelen en zijn economische activiteiten aan te brengen hij zijn recht op verblijf kon verliezen. Verweerder heeft hierbij benadrukt dat indien verzoeker werkzoekende zou zijn hij het bewijs diende te leveren van een reële kans op tewerkstelling, van het feit dat hij over een VDAB-attest beschikte of van het schrijven van sollicitatiebrieven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder, die het nodige deed om nuttige inlichtingen te verzamelen, de bestreden beslissing niet deugdelijk voorbereide.

Verzoeker legde in antwoord op voormeld schrijven ter staving van zijn standpunt dat hij actief werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld twee bewijzen van sollicitaties – waarvan één geen betrekking heeft op zijn persoon –, stukken waaruit blijkt dat hij zich inschreef bij de VDAB en documenten waarin wordt aangegeven dat hij in de maanden april, mei en juni 2014 deeltijds was tewerkgesteld neer. Uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder met deze stukken rekening heeft gehouden. Uit de motivering van deze beslissing blijkt ook dat verweerder, op basis van de door verzoeker aangebrachte inlichtingen, heeft onderzocht of verzoeker zich al dan niet in een situatie bevond zoals omschreven in artikel 42bis, § 2, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en oordeelde dat dit niet het geval was. Verzoeker stelt dat verweerder zich niet liet inlichten omtrent de vraag of hij niet in het kader van een beroepsopleiding, zoals bepaald in artikel 42bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, een verder recht op verblijf kon laten gelden. Verzoeker had evenwel de mogelijkheid om indien hij een beroepsopleiding volgde met het oog op betere kansen op tewerkstelling dit aan verweerder mee te delen naar aanleiding van de uitnodiging die verweerder hem overmaakte om zijn situatie nader toe te lichten. Er kan ook niet worden vastgesteld dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat meer aandacht diende te worden besteed aan de door de wetgever voorziene regel dat burgers van de Unie die nadat zij onvrijwillig werkloos werden een beroepsopleiding volgen een verder recht verblijf kunnen laten gelden nu geenszins wordt bewezen dat verzoeker enige beroepsopleiding in België volgde op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissingen nam.

Aangezien verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen bijna anderhalf jaar in het Rijk verbleef – een gegeven dat hij zelf benadrukt en dat verweerder uitdrukkelijk heeft vermeld en dus geenszins naast zich heeft neergelegd – kan hij evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat hem geen redelijke termijn werd gelaten om kennis te nemen van eventuele werkaanbiedingen en om te solliciteren naar een passende arbeidsbetrekking. Verzoeker is geen burger van de Unie die voor het eerst gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, doch verbleef reeds langere tijd in het Rijk, de door hem aangevoerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is bijgevolg niet relevant. Ook dient te worden gesteld dat het feit dat verzoeker tijdelijk arbeidsongeschikt was hem niet verhinderde om kennis op te doen van de mogelijkheden die er waren op de Belgische arbeidsmarkt en om werk te zoeken en reeds te solliciteren naar een passende arbeidsbetrekking.

Verweerder vermag wanneer hij dient te oordelen of een burger van de Unie nog een reële kans maakt om te worden aangesteld rekening te houden met de totale duur van het verblijf van deze burger van de Unie in het Rijk, met de effectieve tewerkstellingsmogelijkheden die hij in deze periode reeds had, met het gegeven dat de VDAB oordeelde dat deze burger nog opleidingen diende te volgen om zijn tewerkstellingskansen te verhogen en met het feit dat deze vreemdeling niet aannemelijk maakt dat hij concrete vooruitzichten heeft op een tewerkstelling. Verweerder heeft, blijkens de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, deze gegevens zorgvuldig afgewogen. Door de aandacht te vestigen op het feit dat hij gedurende een beperkte periode arbeidsongeschikt was – een gegeven dat verweerder in aanmerking nam – weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij tijdens zijn verblijf in België slechts eenmalig en kortstondig werd tewerkgesteld en dat hij geen concrete vooruitzichten op werk heeft. Hij maakt ook niet aannemelijk dat een barst in het bot in de middenvinger van zijn linkerhand een belemmering vormde om werk te zoeken en verweerder dus de periode dat hij arbeidsongeschikt was niet mee in aanmerking mocht nemen als een periode waarbinnen verzoeker *“meer overtuigende resultaten”* had kunnen bereiken in zijn zoektocht naar werk.

Verzoeker stelt dat hij inspanningen leverde om zich te integreren in de Belgische samenleving maar toont hiermee niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereide of enig dienstig gegeven buiten beschouwing liet.

Een schending van *“het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurs-handelingen”* of van het zorgvuldigheidsbeginsel – verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat het hier om verschillende beginselen van behoorlijk bestuur zou gaan – kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn uiteenzetting luidt als volgt:

“Verzoeker blijft al ruim anderhalf jaar in België en heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt in België.

Het minderjarig kind van verzoeker is schoolgaand in België. Bovendien hebben zijn broer en zus, die beiden in België wonen, de Belgische nationaliteit (A.C. en H.C.). De moeder van verzoeker heeft reeds een verblijfskaart voor 5 jaar (F.N.).

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Bovendien heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten gelet op de economische crisis in Spanje en heeft hij de wens om actief te kunnen werken, en waarvoor hij in België betere vooruitzichten heeft. Verzoeker dient een gezin te onderhouden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt :

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoeker in strijd met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. te strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd te zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoeker naar Spanje terug te doen keren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

In casu is er geen grondige afweging gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker zou worden veroorzaakt door het feit dat hij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoeker is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

4.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduid dat niet enkel verzoekers recht op verblijf, doch ook dat van zijn echtgenote en kinderen werd beëindigd en dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekers gezinsleven ingevolge de in casu bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker toont namelijk niet aan dat hij niet net zoals voorheen een gezinsleven in Spanje kan hebben. Het loutere feit dat zijn oudste kind naar school dient te gaan kan niet als een belemmering voor een terugkeer naar Spanje worden gezien, gelet op het gegeven dat dit kind daar voorheen reeds verbleef en het zich gezien zijn jonge leeftijd nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk).

Verzoeker verwijst voorts naar de aanwezigheid van zijn moeder, broer en zus in België en het gegeven dat verweerder respect dient te betonen voor zijn familieleven. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker evenwel niet om verder familiale contacten te onderhouden met zijn verwanten in het Rijk. Verzoeker kan immers deze familieleden blijven bezoeken en hij kan zijn relaties ook onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door zijn familieleden voor een bezoek of verblijf in zijn land van herkomst uit te nodigen. Hij bewijst niet dat dit plots niet meer zou kunnen, terwijl dat in het verleden – voor zijn komst naar België – blijkbaar wel kon.

Er zijn verder geen bewijzen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in het Rijk met andere personen een sociaal leven heeft uitgebouwd dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Verzoeker stelt dat hij Spanje heeft verlaten omwille van de economische crisis en omdat hij actief wil werken en in België betere vooruitzichten heeft. Verweerder heeft evenwel vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld en verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij blijft in gebreke zijn “*economische en sociale belangen*” in het Rijk aan te tonen.

Door te stellen dat het begrip “*privéleven*” het recht omvat om relaties te ontwikkelen en te onderhouden met andere personen toont hij ook niet in concreto aan dat enig aspect van zijn privéleven werkelijk door de bestreden beslissingen wordt aangetast.

Een inmenging in het privé-, gezins- of familieleven, is daarenboven, overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM, toegelaten indien er een wettelijke basis is en deze inmenging nodig is om bepaalde doelstellingen te bereiken. In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat de bestreden beslissingen een wettelijke basis hebben. De bestreden beslissingen zijn verder effectief nodig om bepaalde van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen te bereiken. Deze beslissingen zijn immers vereist ter bescherming van de openbare orde en het economisch welzijn van

het land, dat niet onbeperkt kan instaan voor de opvang van burgers van de Unie die niet economisch actief zijn en waarvan niet blijkt dat zij een effectieve kans op een tewerkstelling in het Rijk maken.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat niet kan worden verantwoord dat een terugkeer naar Spanje nodig is voor het bereiken van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen of dat deze maatregel – gezien voorgaande vaststellingen – disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK